

Lucia
Sasková

*autorka bestselleru
Zlatokopka*

Prostitútka

Lucia Sasková

Prostitútka

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Vajnorská 128, 831 04 Bratislava 3
E-mail: slovenskypisovatel@slovenskypisovatel.sk
www.slovenskypisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Alena Brunnerová
Tlač Kasico, a. s., Bratislava

Copyright © Lucia Sasková 2016
Cover Design © Peter Brunovský 2016
Cover Photo © Shutterstock.com/ishkov sergey
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2016

ISBN 978-80-220-1928-6

1 | Bezmenná s menom

Nikdy som nemala veľa priateľov. Neobliehali ma obdivné davy chichotajúcich sa dievčat, nechválili mi značkové tenis-ky, nechýbala som im, keď som ležala s chrípkou v posteli, ani mi ochotne nenosili zameškané učivo. Vlastne to bolo v poriadku. Nebola som totiž ani zábavná, ani ochotná počúvať ich trápne historky, nezaujímalo ma, ktorá má najväčšie prsia ani ktorá si ich vypcháva ponožkami, vreckovkami alebo vytláča pušapkou. Bola som čudná a bolo mi to fuk. Moje zážitky nikoho nezaujímali a po niekoľkých márných pokusoch zapadnúť do hlúčika najoblúbenejších jedincov v triede som to vzdala. Keď som niečo chcela povedať, vždy sa našiel niekto, čo ma prekričal a pozornosť strhol na seba. Ten niekto mal predsa najnovší model mobilného telefónu a dvojky kozy. Poznáte to. Keď sa konečne dostanete k slovu, po niekoľkých vetách si uvedomíte, že vás nikto naozaj nevníma, len vám z akejsi dobročinnosti výnimočne dovolili hovoriť. A čakajú, kým skončíte, aby mohol hovoriť niekto iný. Niečo zaujímavejšie. Pointu ani nevyslovíte, v polovici vety mávnete rukou a nik si to nevšimne. Nepoznáte? Potom nie ste čudáčka ako ja. Mrkva, Anna zo Zeleného domu, hrdzavka, ryšaňa, pehaňa, bez značkových tenisiek, mobilu, bez priateľov, vystavená posmechu triednych oblúbencov.

To som bola ja. Bezmenná s menom, ktoré si po desiatich

rokoch nikto nepamätá. Človek, ktorého zabudnú pozvať na triednu stretávku.

„A kde je tá ryšavá?“ spýta sa niekto.

„Och, ozaj, Anna zo Zeleného domu!“ ozve sa triedna hviezda, ktorú automaticky odmenia zborovým smiechom.

„Aj tak by neprišla,“ mávne rukou dievča s trojkami kozami, vytahanými od dojčenia dvoch detí, nepríťažlivo natlačenými do hlbokého výstrihu.

Takto si na mňa spomenuli na maturitnej stretávke. Prejde ďalších pár rokov a možno si nespomenú vôbec. Nechodila som na prestížne gymnázium ani na elitnú vysokú školu, nestihla som sa vydať za bohatého rodinného známeho ani za spolužiaka s drahým autom a porodiť mu dve rozkošné detúrence, vlastne som sa vôbec nestihla vydať. Ešte si sem-tam spomeniem na chlapca, do ktorého som bola zaľúbená až po uši, našťastie bol z vedľajšej triedy, a tak sa mu to nedonieslo hneď, ale až neskôr. Na spoločnom školskom výlete ma nepozval ani na zmrzlinu, ani na „sladčák“ hrajúci z magnetofónu uprostred jedálne ubytovne, kde sme si vydrankali zhasnuté svetlá. Pozval totiž dievča, ktoré malo ako prvé v triede melír, zadok v obtiahnutých džínsoch a boky bohyně, nie trinástročnej pubertiačky. Dnes sama predáva zmrzlinu, plodné boky ju zradili už na strednej a zakotvila pri alkoholikovi, ktorého bavorák už nie je ani zďaleka v takom stave, aby sa za ním baby otáčali a vrhali sa pod kolesá. Smutné. A zrejme aj tento fešák, makajúci ako vyučený klampiar v autoservise, čo patrí jeho nenápadnému susedovi, z ktorého si utáhoval spolu s ostatnými obľúbencami, si svoju budúcnosť predstavoval inak. V podstate som dnes rada, že ma nikdy na nič nepozval.

Je zvláštne, aké krátke trvanie majú úspechy preferovaných detičiek s jednotkami a vplyvnými rodičmi. Ako je často ob-

ľúbenosť v školskom kolektíve to jediné, čo im fotrovci dokážu zabezpečiť. A tak sa pokojne môže stať, že jedného nevelmi pekného dňa stretnete v nemocničnom bufete nenápadného malého tučka z prvej lavice so stetoskopom na krku. Pozrie sa vám do tváre, ale kým vo vás stihne svitnúť nádej, že si vás pamätá, jeho pohľad úplne prirodzene prejde na šaláty, bageety a obložené chlebíčky v chladiacom boxe. Asi preto, že som nikdy nepatrila ani k tej čudnej skupine účastníkov prírodopisných a matematických olympiád. A tak si vypýtam kolu, aj keď som chcela obloženou žemľou zahnať hlad, a myslou mi prebehne, na aký odbor sa asi špecializuje. A uvedomujem si, že aj jednotlivec môže tvoriť skupinu. Zloženú z neho samého v rôznych podobách, s rôznymi pocitmi či postrehmi. Nie je síce oblúbený, ale nie je nenávidený, sú predsa ľudia, ktorých šikajú, nie je jednotkár, ale ani neprepadáva zo žiadneho predmetu, nepochádza z bohatej rodiny, ale netrie biedu, nie je čierny ani biely, zábavný ani nudný, krásny ani škaredý, chcený ani nechcený, je stred. Som stredom vesmíru, nepoznaným, neprebádaným. Ľudia vedia, že ten stred existuje, ale nechce sa im oň ani trochu zaujímať.

Zalúbená som bola viac ráz. A zvykla som si, že druhá strana moju existenciu vníma ako použité ponožky, hodené pod posteľ. Kto by predsa chodil s ryšavkou! Myslela som si, že zomriem ako panna, kým sa nezjavil chlapec s jasným cieľom dostať sa mi do nohavičiek. Rada by som povedala, že sa mu to nepodarilo, ale opak je pravda. Kto však mohol vedieť, že len súrne potreboval zistiť, či sú ryšavky hrdzavé aj tam dolu. Nezaskočilo ho, ani keď zistil, že v mojom prípade sa o tom ešte nikdy nikto nepresviedčal. A tak som sa prvýkrát bozkávala a zároveň milovala s chlapcom, ktorý mal aspoň toľko galantnosti, aby ma zaviezol domov, odkiaľ so zapišťaním gúm na

starom otcovom aute utekal za kamarátmi. Oznámil im smutnú správu, že tam dolu ryšavá nie som, a pyšne sa buchol do prs, že som ďalším zárezom na latke jeho víťazných zasunutí. A viac sa neozval. Ja som však bola spokojná. Dievčatá sa už predsa nestávajú ženami s prvým menzesom ani dosiahnutím plnoletosti. Dievča sa stáva ženou, keď mu muž dokáže, ako hlboko vie vniknúť. Do nej samej, do jej tela aj duše.

///

Do práce som sa neponáhľala. Pokojne som si vykračovala z nohy na nohu a premýšľala, dokedy sa v nej dnes zdržím. Skontrolovala som si vrecká, či som si naozaj vzala kľúče, aby som sa po ne nemusela vracat' po nezmyselnej hádke s mamou. Trápilo ju len to, kedy si konečne nájdem chlapa. Keďže v jej mladosti bola svadba povinná takmer hneď po dosiahnutí dospelosti, nešlo jej do hlavy, prečo nemám aspoň priateľa, ktorý by sa o mňa dokázal postarať. Vyhodila mi na oči, že v tej otrasnej práci ma zbalí akurát nejaký alkoholik, prípadne narkoman. Drogista, ako s obľubou volala všetkých mladých ľudí, ktorí sa čo i len mierne odchýlili od jej štandardu. Chcela by som však vidieť chlapa, ktorý by jej nárokom vyhovoval. Ja sama som podľa nej taká nemožná, že si nedokážem nájsť ani poriadnu prácu, nieto ešte chlapa. Vždy mi vtíkala do hlavy, že som po svojom otcovi zdedila len to najhoršie. Ryšavé vlasy a totálnu neschopnosť niekam to dotiahnuť. Samu seba však považovala za dokonalú vo všetkých smeroch. Ja som sa naučila žiť so svojimi nedostatkami a nad jej uštipačnými rečami mávnuť rukou. Otcovi som roky nevedela odpustiť, že sa na nás vykašľal, ale čím som bola staršia, tým lepšie som ho chápala. Jeho nová žena je fajn. Trvalo mi naozaj dlho, kým som si to uvedomila. Nie je ani zďaleka dokonalá, ale nemá problém si

to priznať. Tí dvaja sa majú radi a rešpektujú sa aj s muchami, ktoré každý z nich má. Mama môže ľutovať, že prišla o skvelého človeka.

„Dnes ideš akosi skoro!“ zavolala na mňa Mary, oblečená výstredne ako vždy.

„Ahoj,“ usmiala som sa do jej výrazne nalíčenej tváre. Mary bola odo mňa o dva roky staršia, ale keby ste nás videli stáť vedľa seba, povedali by ste, že som skôr narodená ja, minimálne o päť rokov. V uhlóvo čiernych vlasoch s ofinou padajúcou do očí jej svietila krvavočervená mašľa.

„Dnes by som dala život za to, aby sa so mnou niekto vymenil, ale všetci ma okašľali.“ Vyzliekla si koženú bundu a prehodila si ju cez plece. „Nie je na apríl nejako príliš teplo?“ poznamenala a pozrela na pár obláčikov nad nami, akoby v nich hľadala odpoveď.

„Je piatok, voľné piatky sú vzácne,“ skonštatovala som.

„Viem, viem, ale aj tak sa mohol niekto prekonať. Ponúkala som všeličo, skúšala to po dobrom aj po zlom, ale nič. Martynovi som dokonca ponúkla sexuálne služby, ale povedal, že by som musela mať väčšie kozy.“

Musela som sa zasmiať. Mary voľno skutočne chcela, ale u nás to takto ani náhodou nefungovalo. Šéf nás bol schopný stiahnuť aj zo smrteľnej postele, ak bolo treba makat’.

„Vždy sme to nejako zvládli, zvládneme to aj tentoraz,“ drgla som do nej povzbudivo.

„Lenže dnes hrajú zase tí magori,“ prevrátila oči. Všetci budú spíť, otravní, bojovne naladení a budeme radi, ak sa to zaobíde bez policajnej razie.

„Nemôžeme mať len pokojné piatky. To by sme museli robiť v divadle alebo galérii a nie v bare.“ A už vôbec nie v takom, ako bol ten náš.

„Vyzerám, že by ma vzali na prácu v divadle?“ spýtala sa a ja som musela uznať, že nie, zrejme nevzali. Ale do galérie vystavujúcej šialené abstraktné umenie by zapadla bez problémov. Obzrela som si ju od hlavy po päty. Robila som to často, na Mary sa nedalo nepozerať. Jedno tetovanie jej vykúkalo na krku, spoza lemu červeného trička s krátkymi rukávmi, a pokračovalo cez chrbát až po rameno druhej ruky. Originálne farebné dielo umelca, ktorému Mary poskytla seba ako plátno. Obdivovala som jeho bolestivé ťahy štetcom do posledného detailu. Čiarky, tiene a farby. Mary bola na potenciálnu fetáčku naozaj krásna, tetovania akoby jej výzor ešte podčiarkovali, nemusela upútať žiadnymi špeciálnymi ozdobami. Ona sama bola totiž ozdobou baru a miláčikom väčšiny pánskeho osadenstva. A nie, nefetovala, nič si nepichala do žíl a okrem cigariet a čokoládových tyčiniiek nebola na ničom a vlastne ani na nikom závislá. Občasné popíjanie sa neráta. Vedela sa baviť, rozdávala pozitívnu energiu a nenásilne učila ľudí rešpektovať našu prácu aj nás. Nikdy sa nezľakla žiadneho problému, čo som na nej obdivovala asi najviac. Všetko prijímala, tak ako prichádzalo, a všetkému sa stavala čelom. Presný opak mňa, pri každom probléme by som najradšej strčila hlavu do piesku ako pštros. Ryšavý pehavý pštros, ktorého majiteľ baru prijal vlastne len preto, že si potrpí, aby každý jeho zamestnanec bol originál. Vraj je pri sťažnostiach jednoduchšie, keď host' povie „tá ryšavá“ alebo „tá potetovaná“. Aj keď nás väčšina ľudí poznala po mene a sťažovali sa naozaj len výnimočne. Každý večer muselo pracovať zloženie, ktoré uspokojí nároky všetkých mužských aj ženských návštevníkov. Aj keď, popravde, našich zákazníkov skôr zaujímal, čo majú v pohári, než to, kto im ho podáva. Ale šéf je šéf a šéfovi sa neodporuje.

A tak sme presne o šiestej vpustili do baru prvých ľudí, kto-

rí si prišli obsadiť najlepšie miesta vo vyvýšených boxoch po okrajoch miestnosti, s najlepším výhľadom na pódium. S Mary sme mali službu za hlavným barom, umiestneným v prednej časti podniku, a na opačnom konci si rozkladal svoje malé kráľovstvo Martin, veľmi fajn kolega s výzorom ťažkého frajera. Ženy ho žrali, dokonca aj tie zadané. Ešte existovala „samotka“, v ktorej nikto nechcel pracovať, pretože sa zväčša používala na uzavreté oslavy šéfových kamarátov a slúžila aj ako VIP lôža pre podnapitých hudobníkov. Tringelty na samotke nestáli za nič, barový pult bol malý, provizórny, čas sa tam strašne vliekol a koniec šichty býval v nedohľadne. Dnes si ju vzal Richard, idol našich nástročných zákazníčok so žiarivým úsmevom a uhladeným výzorom. Poznal takmer všetkých hudobníkov, ochotne s nimi sedával pri stole často aj do rána.

Večer sa začal a my sme sa pustili do práce. S úsmevom a nasadením typickým pre náš podnik. Pripravení čapovať, otvárať fľaše, nalievat' a na otázku, či máme kokteily, odpovedať, že nie sme cukráreň. Lebo tak si to šéf prial. Mať drsný podnik so správne drzými zamestnancami a riadne platiacimi zákazníkmi. S plnou táčňou som kľučkovala medzi tancujúcimi hosťami, spievajúcimi niečo úplne iné než chlapci na pódium, podstatné však bolo, že sme mali plno a ľudia sa bavili. Rozdala som jednej z rozumnejšie sa zabávajúcich partií objednané nápoje, keď na mňa začal mávať Martin. Predrala som sa cez dav ľudí k jeho baru. Pôvodne som plánovala dať si pauzu, ale v našej práci sa takýto plán uskutočnil často až po záverečnej.

„Potrebujem mince. Máte v kase drobné?“ spýtal sa a podal mi niekoľko bankoviek na výmenu. A tak som sa predrala rovnakým davom ešte dvakrát a na chvíľu som si pri ňom sadla na vytúženú pauzu s pohárom koly na jeho účet. Chvíľu som skúsila sledovať text kapely, ale neúspešne.

„Sú dobrí, fakt dobrí.“ Martin uznanlivo tleskal s ostatnými.

„Dobrí?“ prekvapene som zdvihla obočie. „Veď im nerozumiem ani slovo.“

„Keď nerozumieš, tak nepochopíš.“ Mávol nado mnou rukou ako nad strateným prípadom. „Musíš sa do toho započúvať!“ zdôraznil. „Možno zmeníš názor.“

„Hm, možno.“ Ale naozaj iba možno, dodala som v duchu. Kapela si dala pauzu, a vzápätí som zaregistrovala Marin pohľad naznačujúci, že nestíha. A tak som dopila svoj pohár, netušiac, že strapatý chlap odchádzajúci od mikrofónu so zvláštnym úsmevom a pohľadom upretým do mojich očí mi raz zmení život.

///

Mama si našla priateľa! Slovo priateľ znelo z jej úst veľmi zvláštne. Priateľ! Vlastne je jedno, ako by toho trpáka, čo stál vedľa nej s priblížým úsmevom a vystieral ku mne pravicu, nazvala, tak či tak by to znelo zúfalo. Nechcem si ani len predstaviť ich vzťah, nedajbože ich intímny život... Podala som mu zo slušnosti ruku a on ju pevne stisol. Ó, aké vrúcne! O chvíľu sa dočkám vety, ako chce so mnou super vychádzať? Ako vo filmoch? Pôjdeme spolu do zoo a kúpi nám cukrovú vatú? Poprosíme náhodného okoloidúceho, aby nás spolu vyfotil pred kliečkami s orangutanmi? Tak to sa omeškal o niekoľko rokov. Jeho ctené meno si moja hlava po nočnej šichte v bare nebola schopná na prvý raz zapamätať. Bola som unavená a mojím pôvodným zámerom bolo vstať, napiť sa zaručene zdravej chlórovej vody z vodovodu, zistiť, čo bude na obed, a aspoň niekoľko hodín si ešte pospať. Vlastne som ani nemala silu naplno si uvedomiť pravý význam toho ranného zoznámenia. Došlo mi to až neskôr.

„Mal obuté papuče, chápeš? Mama urobila obed aj s dezertom! A celý čas sa tváрила, akoby sme my dve mali ten najúžasnejší vzťah. Bože, toľko pretvárinky v našom byte nebolo od kontroly sociálky, keď sa naši rozvádzať.“

Rozladene som prevrátila oči. Sedela som v bare za pultom zo zákazníckej strany, vyzerala som otrasne a sťažovala sa Mary, ktorá bola v práci.

„No a čo?“ mávla rukou. „Tak si niekoho našla. Na radovánky predsa nikdy nie je neskoro.“

„V jej veku? Šibe ti?“ znechutene som zvrátila čelo.

„Nič s tým neurobiš. A ak sa o to pokúsiš, budeš ty tá zlá. Načo je to dobré?“

Musela som uznať, že má pravdu. Vedela som, že mama je zaslepená, že akýkoľvek môj názor na jej priateľa, čo sa nezhoduje s tým jej, bude pre ňu neprípustný a nehorázny. Táto situácia je pre mňa rovnako neprípustná a nehorázna, to však nikoho nezaujíma.

„Jasné, že to nie je na nič dobré, ale netuším, či si niekedy zvyknem na chlapa v našej domácnosti. Navyše je strašne úlisný, nechutný a falošný.“ Predstavila som si jeho krivý úsmev a pri predstave spoločného nažívania mi naskočila husia koža.

„Možno je najvyšší čas osamostatniť sa,“ nadhodila Mary.

„Nedám sa vytlačiť z vlastného domova!“

„V najhoršom prípade prídeš ku mne.“

„Nie, to určite nie,“ zamietla som Marinu ponuku bez toho, aby som ju zväžila.

„No dovol! Zatvárala si sa, akoby som bývala pod mostom.“

„Nemyslela som to tak, ale sťahovať sa neplánujem.“

Mary odbehla obslúžiť zákazníka stojaceho vedľa mňa a ja som zatiaľ dumala nad možnosťou samostatného bývania, ktorá sa mi veľmi nepozdávala. Ktovie, ako by na to reagovala.

la mama. Fázu utekania z domu a snívania o vlastnom bývaní, ovplyvnenú seriálom *Priatelka*, som mala už dávno za sebou a dospela som k presvedčeniu, že život bez výdavkov, v upratanom byte, vždy s plnou chladničkou a teplým obedom je vlastne fajn. Nemám dôvod čokoľvek na tom meniť. Aspoň doteraz som nemala. Snáď ma nejaký slizký had nevyšachuje z bytu, kde som doma.

„Ahoj,“ začula som spoza chrbta a inštinktívne som sa otočila. Usmievala sa na mňa veľmi príjemne pôsobiaca tvár, známa z pódia pred pár dní.

„Ahoj,“ odpovedala som mu zdvorilo, prekvapená, že si ma pamätá, a tak trošku zahanbená, že ma vidí v takom úbohom stave. Mary odbehla po čosi do skladu, tak som svoj pohľad sústredila na zelenú fľašku so slamkou, ktorú bublinky neustále vytláčali nahor.

„Nedáš si ešte niečo?“

Znovu som sa obrátila. Netušila som, o čo mu vlastne ide. Mal príliš peknú tvár a oči príliš modré na to, aby sa museli trápiť pohľadom na ryšavú a pehavú dievčinu, nemožne oblečenú a ešte nemožnejšie pohrúženú do psychopatických úvah o mame a jej priateľovi.

„Nie, vďaka.“ Potlačila som komplexy a predsa len vystrúhala chabý úsmev. Mary sa vrátila, prehodila s ním zopár priateľských slov a on odišiel.

„Páčiš sa mu,“ usmiala sa.

„Komu?“ spýtala som sa naoko nechápavo.

„Dominikovi.“ Tak on sa volá Dominik.

„Nemyslím si.“

„To je tvoj problém, ale je to tak. Zaplatil všetko, čo si už vypila aj čo ešte vypiješ.“

„Nenaúčtuj mu to!“

„Prosím ťa, nebud' tak prehnane hrdá. Keď sa ti nepáči, okej, ale nerob zo seba takú netýkavku. Kedy si mala vlastne naposledy sex?“ Slovo sex hlasno zaznelo do ticha medzi dvoma pesničkami z hudobného automatu. Zopár ľudí sa na nás pobavene pozrelo, ale v našom „drsnom“ podniku sa nikto veľmi nezamýšľal nad slovom označujúcim činnosť, čo sa praktizovala na toaletách, v tmavých kútoch, v autách na parkovisku aj na nákladnej rampe za budovou.

„Mary!“ prevrátila som oči.

„Dobre, dobre, tak aspoň rande.“

Mlčky som si zapálila cigaretu, aby som nemusela odpovedať. Sama som totiž nepoznala odpoveď.

„Ty to fakt nevieš?“ teatrálné si zakryla otvorené ústa.

„Mary, ja nie som ako ty. Nie som taká pekná a už vôbec nie taká komunikatívna. A s chlapmi to ani náhodou neviem ako ty. Muži sa nepredbiehajú, aby ma pozvali na rande.“ Bolo to tak. Chlapi boli vždy čudní a o vzťahy na jednu noc som nemala záujem. Z toho som už predsa vyrástla.

„No, ani sa nečudujem, keď sa k nim správaš takto. Na, aspoň mu urob účet.“ Postavila predo mňa ďalšiu fľašku so slamkou. „Vieš vôbec, koľko báb sa mu hádže pod nohy?“

„Ved' práve.“ Ja nemienim byť jednorazovou zábavkou ako tie mladé baby, ktoré nevedia, čo so sebou. Bodka. Nemám k tomu čo dodať.

„Aby si tento prístup raz neľutovala.“

„Možno, ale odjakživa som bola zmierená s tým, že ostanem sama, takže to až tak čierno nevidím.“

„Rozprávaš ako seabedomá feministka. Fakt ti to stojí za to? Ved' nikto nevraví, že s ním máš skočiť do postele. Nezáväzný pokec ťa nezabije,“ žmurkla na mňa.

Ja však ani náhodou nie som typ na nezáväzný rozhovor, ne-

viem si predstaviť, ako by som sa mala rozprávať s niekým len tak o ničom. A napokon, chlap ako on? So mnou? Odmietam lietať v oblakoch.

„Kam chodíš nakupovať?“ Porovнала som svoje tričko s nápisom *J'aime Paris* a s rozkvitnutými čerešňami a Eiffelovkou v pozadí s jej čiernym pulóvrom s neidentifikovateľnou kolážou, vyťahovaný, a predsa obopínajúci na tých správnych miestach.

„Najčastejšie do sekáča. Prečo?“

„Do sekáča?“

„Platím podnájom, stravu, mobil, net. Na značkové handry nemienim utrácať. Nehovoriac o tom, že v rovnakých kúskoch chodí celé mesto. To nie je nič pre mňa. Nepamätám si, kedy ma naposledy niečo upútalo v bežných obchodoch s oblečením. Povieš mi už, prečo sa pýtaš?“

„Čo ja viem? Obliekam sa otrasne. Nepáči sa mi to, tiež chcem mať vlastný štýl.“

„Bud' jednoducho sama sebou. Je úplne fuk, čo máš na sebe,“ usmiala sa.

„Nepáči sa mi byť sama sebou.“

„Hovoríš, akoby si mala pätnásť a hľadala sa.“

„No, možno ma to zastihlo o niečo neskôr.“ Mykla som plecami. Mary ma nechápala. Bola štýlová, obľúbená, pekná a spojkná. Ja som nebola ani jedno z toho. Možno mala pravdu. Nemám síce ani náhodou pätnásť, ale ešte vždy sa hľadám. Nie je na to už neskoro? V mojom veku by som mala mať perspektívny vzťah s víziou skvelého manželstva s deťmi, chlapcom a dievčatkom, v skromnom bungalove na okraji mesta, na krku úver na najbližších tridsať rokov. Nehovoriac o kariére s oveľa vyšším platom, aký mám teraz. Makám v zafajčenom podniku, obsluhujem prevažne drsne sa tváriace detúrence, mívajúce

rodičovské vreckové na chlást a cigarety. A ja si tu mám robiť nádeje na vzťah? S človekom z kapely, ktorá hráva za pár drobných pre skackajúcich adolescentov?

Mlčky som dopila nealko, rozlúčila sa s Mary a odišla som. Znechutená a frustrovaná, akoby som sa práve zobudila v tvrdej realite.

Keď som vzhľadom na pokročilú hodinu potichu otvorila dvere nášho bytu, zistila som, že realita môže byť ešte absurdnejšia a zvrátenejšia než tie najdivokejšie predstavy.

„Ešte! Ešte! Ach, Cyril!“ Keď som počula mamu vzdychať ako v lacnom filme pre dospelých, zabuchla som dvere zvnútra hlasnejšie s nádejou, že si obaja uvedomia, že v byte nie sú sami. Na moje sklamanie bola ich eufória z vykonávanej činnosti silnejšia ako zvukové vnemy. V kuchyni bola prázdna fľaša od vína a dva poháre. Romantické. Cyril. Nechápala som, že som si také meno nedokázala zapamätať.

„Pod' hore!“ doláhlo ku mne spoza zavretých dverí maminej spálne. Prevrátila som oči a hlučne si šla do svojej izby po uterák s plánom osprchovať sa. Keď som však začula búchanie postele o stenu, plieskanie a povzbudzovanie „jeho dračice“, takmer ma naplo. Zo skrine som si namiesto uteráka vzala bundu a vypadla z bytu.

Vonku bolo príjemne ticho, no mne ešte vždy zneli v ušiach zvuky ich párenia. Dokola, ako najotrepenejšie hity v rádiu. Hity, ktoré už viem naspamäť a neznášam ich.

Netuším, ako dlho som sedela na lavičke pred vchodom. Neponáhľala som sa naspäť. Ak by náhodou dostali chuť na druhé kolo. Myslím, že po tomto zážitku by som aj tak nezaspala. Vtom z brány vybehol mamin milenec len v župane a papučkách a odhodil prázdnu fľašu od vína do kontajnera na sklo. Na okamih na mňa v tme uprel pohľad, ale nezistil, kto som,

hoci ja som jeho tvár spoznala okamžite. Uznávam, sama nemám ktovieaký vkus na chlapov, ale mamino chápanie príťažlivosti je, mierne povedané, naozaj beznádejné. Ale aj chlapi by po prekročení istej vekovej hranice mali mať v sebe trocha súdnosti. Trocha reálneho pohľadu na seba a na to, že keď sa im raz za čas postaví, nemusia o tom vedieť susedia dve podlažia nad i pod ich spálňou. Určite berie viagru, aby ohúril mamu. A zrejme sa mu to darí. Viac, než by som bola ochotná pripustiť. Možno som zlá dcéra, ktorá jednoducho nechce vlastnej mame dopriať vzťah. Alebo sex.

Keď som sa presvedčila, že v našom byte definitívne zhaslo svetlo, nechotne som sa vrátila domov, do svojej izby a do vytúženej postele. Rozhodne som nemienila nocovať vonku.

Naivne som si myslela, že kauza je uzavretá. Naozaj naivne. Vedela som, že ma na druhý deň čaká šichta v bare až do neskorej noci, preto som ráno ani náhodou neplánovala vstať.

„Potichu, ešte spí, dnes bude mať dlhý večer,“ začula som spoza dverí a zdalo sa mi neveriteľné, aký ohľad zrazu na mňa mama berie. Ale zabralo to, zavrela som oči a zaspala tvrdým spánkom.

Netuším, kedy som sa zobudila, no vlčí hlad ma prinútil začať fungovať. S jasnou predstavou sprchy a jedla, ktoré nazvem neskorými raňajkami, prípadne skorým obedom. Ešte so zalepenými očami a šuchtavým krokom som vošla do našej tesnej kúpeľne, v ktorej som sa ihneď prebrala.

„Panebože!“ znechutene som vyvalila oči na nahého priateľa svojej mamy. Z hustého porastu mu vyčnieval nástroj, ktorým ju nie tak dávno obšťastňoval. „Nemáme na dverách zámku?“ Stála som pred ním ako obarená, jeho to však ani trochu nerozhodilo.

„Ale, prosím ťa, nemám nič, čo by si ešte nevidela,“ povedal

pokojne, nenamáhal sa zakryť aspoň jedným z niekoľkých uterákov, ktoré mal poruke. „Aj keď takúto výbavu nemá hocikto. Čo povieš?“

Dúfala som, že sa mi to iba sníva, ale prebudenie akosi neprichádzalo.

Však je to len nechutná nočná mora? Bleskovo som pred ňou zabuchla dvere, no ona ešte dodala: „Len sa nerob, že by si si nedala povedať, šušurka.“

Šušurka? Naozaj povedal šušurka? Nie je to sen. Ani tá najúchyľnejšia nočná mora by ma tak nenazvala. Nestihla som nijako zareagovať, pravdupovediac, môj mozog sa úplne vypol, a keď sa vo vchodových dverách objavila mama s nákupom, zrazu nás bolo priveľa na jednom mieste.

„Prosím ťa, vezmi mi to.“ Podala mi dve tašky a ja som ich mlčky vzala. Môj zmätený pohľad nezaznamenala. Keď nešetrne hodila do skrine topánky, ktoré si práve vyzula, mala som pocit, že sa chce spýtať, čo sa mi stalo. Nestihla. Otvorili sa dvere.

„Prepáč, že som ťa zdržal, kúpeľňa je už len tvoja.“ Usmial sa veľmi zle zahraným úsmevom, ochotne mi vzal z rúk tašky a odniesol ich do kuchyne, kde veselo komunikoval s mamou, ktorá sa chichúňala na jeho hláškach ako pubertiačka. Bolo však nad moje sily rozoznať tému tohto nesmierne vtipného rozhovoru, preto som zaliezla do kúpeľne, zamkla som sa na dvakrát a mala sto chutí nevyjsť odtiaľ, kým ten chlap nezmisne z nášho bytu.

Po dlhej sprche, dôkladnom umývaní vlasov a natieraní sa telovým mliekom som zistila, že nezmisne. Aspoň nie dnes.

„No konečne, už som si myslela, že tú polievku budem musieť prihrievať!“ zakričala na mňa mama, keď počula, ako sa na kúpeľni s typickým vrzgotom otvorili dvere.

„Ja ani nie som hladná.“ Bola som, a ako! Ale ani trochu sa mi nechcelo sedieť za jedným stolom s maminým priateľom.

„Nevymýšľaj a poď jesť. Nemôžeš nebyť hladná o takomto čase, nehovoriac o tom, že si neraňajkovala.“

Hlad v kombinácii s vôňou jedla predsa len zvíťazil. Snád' sa nebudem niekomu vyhýbať vo vlastnom byte!

Akoby to nestačilo, večer sa mi ušlo najhoršie miesto za barom na „samotke“. Účtovala som, nalievala a usmievala sa, myslou som bola však stále pri maminom nemožnom frajerovi Cyrilovi. Jeho zastarané slizké meno ho dokonale charakterizovalo. Premýšľala som, kam by som sa mohla uchýliť, kým to mamu s ním prestane baviť. Otec. Možno by mi dovolil ísť na chvíľu k nemu. Najjednoduchšiu možnosť – porozprávať sa s mamou, otvorene, bez emócií, bez toho, aby som sa na Cyrila sťažovala, keďže by mi aj tak neverila – som zavrhla, skôr než som si ju predstavila. Niečo také nebolo medzi nami bežné a pravdepodobne by sa akákoľvek snaha o pochopenie skončila hádkou.

„Usmievaš sa, ale nie si v pohode,“ skonštatoval známy hlas a do očí sa mi zavrtal ešte známejší prenikavý pohľad. Chvíľu mi trvalo, kým moja hlava pochopila, že dostala iný podnet ako pivo, vodka, tequila, džin s tonikom a podobne. Zdvihla som hlavu od pohárov a nesústredene naňho pozrela.

„Čože?“ Sedel tam strapatý a potetovaný takmer po zápästie, usmiaty, triezvy a vyžaroval pozitívnu energiu, ktorá búrala všetky moje myšlienky a kopala do zadku moju neistotu. Vlastne by som si ho vedela predstaviť ako Marinho priateľa. Dokonale by spolu ladili.

„Ja len, či si v pohode.“ Opäť sa usmial. Ešte aj cigaretu si zapaloval tak, že by sa mi za normálnych okolností z toho podlo-

mili kolená. Takisto ako zástupu dievčat, ktoré si zrazu vedľa neho afektovane objednávali vodku s pivom. Automaticky som nalievala a podávala poháre.

„Ale hej, som okej.“ Prikývla som, hodila do kasy peniaze od mladých žabiek a úsmevom ich vyprevadila z miestnosti, do ktorej by za bežných okolností ani nepáchli.

„Ťažký večer?“ Nedal sa odbiť, čo mi začalo byť sympatické. Predsa len som sa na chvíľu vymanila z pracovného stereotypu.

„Ja ti ani neviem.“ Prestala som utierať poháre a pozrela naňho. „Nejako sa začínam motať vo vlastnom živote. Nič zaujímavé.“

„Všetko sa dá vyriešiť,“ poznamenal pokojne.

„Viem,“ vzdychla som, „hlavne sa musím pustiť do riešenia.“ A v duchu som si povedala, že musím konečne zavolať otcovi.

„Určite to zvládneš,“ povzbudivo sa na mňa usmial.

„Nič iné mi neostáva,“ mykla som plecami.

„Taký prístup je základom úspechu.“

„Alebo úpadku. To sa ešte uvidí.“

„Ak by som ti mohol nejako pomôcť...“

„Nie, vďaka, musím to zvládnuť sama,“ skočila som mu do reči.

„Tak držím palce.“ Jeho oči žiarili zvláštnou silou, keď napokon vstal a zberal sa na odchod. Bola som hrdá sama na seba, že som zvládla svoj prvý rozhovor „o ničom“. „Kedy končíš?“

„Skoro ráno.“

„Môžem ťa zaviezť domov?“

„Ráno o piatej?“ Pochybovačne som zdvihla obočie.

„Problém?“ A ešte aký! Budem unavená, vyzerat' otrasne a smrdiet' ako krčma. Dokážem mu však povedať nie?